

Musen på Lilleø

Da jeg var omkring 15 år var jeg ung pige i huset hos Asta og William, som havde en frugtplantage på Lilleø.

At være ung pige huset betød, at man gjorde rent i huset, lavede mad til alle måltider og passede de børn, som var i huset.

Asta og William havde travlt med at plukke frugt og sorterer æbler, når alt det var gjort blev æblerne lagt i fine trækasser og sendt til København, hvor de blev solgt i butikkerne derinde.

Det var Asta som stod og sorterede alle de æbler, vi plukkede. Hun stod i et stort frugtlokale, hvor der var lidt varme på.

Asta var meget meget sød at være hos, og hende og jeg ringer stadig til hinanden en gang hver 14 dags. Min gamle madmor, kalder jeg hende. Det hed fruier i huset, hvor man tjente, altså madmor. Nå med Asta var meget bange for mus. Frygtelig bange. En dag stod hun igen og sorterede æbler i 1., 2. og 3. sortering - så hørte hun en lyd, kiggede sig omkring og lige der på stengulvet, sad en lille mus med hovedet på skrå og kiggede på hende.

Asta gav et vræl fra sig, løb ud af lokalet, mens hun tænkte: "Det her må Mie klare!". Jeg var i køkkenet i gang med at bage nogle kager til eftermiddagskaffen.

"Mie, Mie", råbte Asta. "Ja, hvad er der?", svarede jeg. "Du må altså hjælpe mig", sagde Asta og var helt

vild i øjnene. "Der sidder en lille mus over i frugtlokalet og kigger på mig. Du må fange den og slå den ihjel, lige nu - hører du efter Mie?" "Den ordner jeg", sagde friske Mie. Jeg fandt sådan en æske med et skydelåg, og vi gik over til frugtlokalet. Musen sad der stadig, men flygtede jo over i hjørne, da vi kom drønende.

Efter noget besvær fik jeg fanget musen i æsken, gik hen til Asta, som sad oppe på et bord med benene op under sig:

"Vil du se den Asta?", spurgte jeg. "Nej gudbevaremigvel vil jeg ikke nikke nej", råbte hun - "Mie, nu skal du altså love mig, at du slår den mus rigtig ihjel", sagde Asta meget indtrængende til mig.

"Ja, ja, selvfølgelig", svarede jeg og gik med musen.

Jeg gik langt ned i frugtplantagen, næsten helt ned til stranden. En gang imellem lukkede jeg æsken op og så på den lille søde mus, som kiggede på mig med store sorte og bedende øjne.

"Hvordan skal jeg dog kunne slå den søde og kære lille mus ihjel?", tænkte jeg. Så stod jeg lidt med æsken, lukkede lågen op, og lod musen løbe ud i det fri. Da jeg kom tilbage til Asta, spurgte hun straks: "Fik du slået musen ihjel Mie?"

"Ja, ja selvfølgelig", svarede jeg, selvom jeg vidste, at man ikke måtte lyve.

"Den mus ser du aldrig igen Asta", tilføjede jeg.

Næste dag, da jeg var i gang i huset med at lave formiddagskaffe, hørte jeg pludselig et vræl. Det var Asta som kom løbende, fuldstændig rasende. "Du slog jo ikke musen ihjel Mie, nu sidder den der igen og kigger på mig", råbte hun rasende. Og Asta fortsatte: "Nu har du bare at fange den forbistrede mus igen, og så slår du den altså ihjel!"

"Ja, ja", svarede jeg og fandt æsken med skydelåget frem.

Jeg og musen løb rundt efter hinanden et stykke tid, men endelig fik jeg den i æsken. "Nu går du ud og slår den ihjel", sagde Asta strengt til mig.

Jeg gik uden for, og jeg var meget trist, for jeg vidste, at jeg ikke kunne slå den lille søde mus ihjel.

Så kom William, manden i huset. Han havde en spand vand i den ene hånd, som hønsene skulle have i deres vandtrug.

"Hvad står du der og ser så trist ud for?", spurgte han. "Jo", jeg begyndte at forklare William hele historien. William snupede æsken med musen ud af hånden på mig, ned i vandet i spanden med den, der holdt han den nede et lille stykke tid - trak æsken op og viste mig den døde mus.

"Sådan slår man mus ihjel Mie", sagde han, "og kan jeg så få en tår formiddagskaffe?".

Den historie havde jeg fuldstændig glemt, men da Asta en dag ringede til mig, fortalte hun mig den, og vi fik begge et godt og grundigt grin.

Asta sagde, at jeg var helt vild med mus, da jeg var barn, og det er vist rigtig nok. Det har dog aftaget en del med årene.

